

Humphrey Bogart jun.

Mennesket har så mylderende mange charmerende og attraktive ældre i løbet af sin underfundige udvikling. Hvert alderstrin har sine fortrin, og ofte tager de vejret fra een på de mest uventede måder.

Forleden dag blev jeg pludselig håbløst indtaget i 12-13 års alderen, Huck Finn-alderen så at sige, tiden da det er fem minutter (men heller ikke mere) i kønsmodning, lige før ens bevidsthed om kvinders både lokkende og truende tilstedeværelse ændrer ens naturlige ligegyldighed for livstid, lige for — men altså mens drengen endnu er *dreng* og mere dreng end nogen sinde for eller siden: Bollefrø par excellence.

Jeg kom dryssende hen over Nikolaj Plads (måtte onde ånder stadig forfølge de lumpne forrædere der fik denne fodformede rædsel ud af et smukt stykke klassisk København!), da en 12-13-årig dreng kom hen til mig og snakkede. Han havde set mig i TV i Cirkuskubben, så han begyndte at snakke cirkus og

stille spørgsmål om hvordan de alle sammen — tryllekunstnere, sabelslugere og ubrydningskonger — lavede fiduserne.

Og De ved, det charmerende er at folk i den alder vil vide og vide *alt*. De stiller spørgsmål, og de stiller dem direkte og uden omsvøb: Er du bøsse? Er du rig? Ryger du hash? Hvor bor du? Hvor skal du hen? Spørgsmål som ingen voksen ville turde stille én. Og alle sammen med dyb medfødt selvfølgelighed og med hænderne i lommerne.

Alle disse spørgsmål, alle disse direkte dirke, mindede mig om en episode sidste sommer. Vi var i Irland og ude i Dublin's omegn på cykel for at se James Joyce's tårn, det udstærte i min lederskerske tasterne i. Min ledsagerske var mere fascineret end jeg, så jeg satte mig til at vente med cyklerne i solen udenfor. Der kom en lokal 12-13-årig pige forbi, en rottehalet stumpnæsede med store tænder og skarpe glimt i enorme øjne, uimodståelig. Hun spurgte mig hvad jeg lavede. Jeg sagde, jeg ventede på fru. Dialogen gik så sådan: "Er du rigtigt gift?" (skeptisk blik). "Nej, men..." Så er det jo din *elskerinde*.

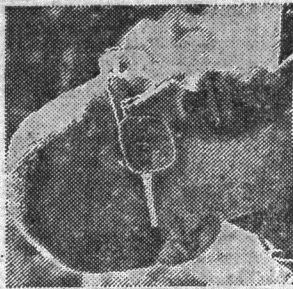
Bryder du dig om Joyce's tårn?" — Den sidste bemærkning var utroligt præciserende lærerindeagtig.

Nå, min nye ven, der havde noget af den samme skarphed som denne irske rottehalet, han gik med ud til Christianshavn, han skulle samme vej'. Og da han havde pumpet mig nok begyndte han selv at kore frem. Frisk og frejdigt frem, må jeg sige.

Han viste mig sin kniv, en stor tung spids tinget han havde siddende i bæltet å la Robin Hood, med kommentaren: '600 kr., mand — jeg har selv stjålet den'. Og så viste han mig et rigt udvalg af mindre sår på hænderne.

Jeg renser fisk, forstår du. Arbejder om eftermiddagen hos fiskehandleren. Det er mærkeligt, men jeg har lagt mærke til, at når man skærer sig så mærker man det ikke med en god skarp kniv. Kun sår med en slov kniv gør ondt. Humphrey Bogart som 13-årig, tænkte jeg: *Kun sår med en slov kniv gør ondt*.

Og så var vi nået omkring Christiansia, og han gav sin kommentar til fristaden: — De kan gøre hvad de vil, mand, det er sgu bønden — jeg kan bare ikke lide der er så

Dan Turéll i byen

dele det i banden, og så havde han skjult det for de andre og sagt til dem at hans mor havde taget det og ville melde dem alle sammen. Var det ikke smart? Han havde scoret 3.000 kr. på det.

Og så vendte han sig, i samme åndedræt, over mod den nedbrændte træhytte lige ved siden af indgangen over for Loppen og sagde:

— Sé, de har brændt den ned. Det er synd, de ikke kan bruge deres tid til noget bedre end dét, ikke? Kan du forresten lide punk-rock?

Da jeg sagde farvel til ham og forsvandt ned ad Torvegade var jeg lettere fortumlet, men meget stimuleret — omtrent som når man kører ind til byen fra lufthavnen efter en udehørsrejse. Det ville virkelig interessere mig at møde den rod igen ved fejlighed!

Så var bolden min. Den distingverede 32-årige gentleman jeg pludselig så mig selv som måtte indrømme engang at have røvet en møbelforretning i omegnen, for længe siden og som led i almindelig og forhåbentlig glemt ungdomsskriminalitet.

Han havde været på bræk mange gange, dyrkede det næsten hver aften. Og en gang havde han skullet gennem et udbrytning indtil de kunne det er fandeme noget lort. Jeg vil sgu ikke have noget med det at gøre, mand. Jeg er sgu lidt bekymret for min lillebror, han går i skole på Blågårds Plads, og det er dér inde de står med lortet — og han er så let at lokke, han er med på hvad som helst. Jeg håber virkelig ikke han bliver narkoman! Har du nogensinde lavet et bræk, mand? —